

Roko report Češka

Čejkovice ,8. - 10.7.2016.

Prije točno 5 godina Hrvatska je atletska veteranska reprezentacija propustila nastupiti na prvom ekipnom natjecanju u društvu atleta iz Austrije, Mađarske i Slovenije u Čejkovicama – pa nam ove godine nije niti palo na pamet da bi nam se takva velika pogreška mogla opet ponoviti. Iako nam je ta „opasnost s velikom pogreškom“ svakako prijetila i ovaj puta - s obzirom da su najveće hrvatske uzdanice uglavnom zbog ozljeda ili drugih opravdanih razloga (i) ovaj puta ostale kod kuće, prepustivši tako „nejaku hrvatsku atletsku veteransku čeljad“ na milost i nemilost postarijim zvijezdama svjetske veteranske atletike koji ponosno i uporno nastupaju na ovom natjecanju braneći boje svoje domovine. Pogotovo Austrijanci – koji su odnijeli 4. pobjedu za redom !

U međuvremenu se je tradicionalni Četverboj pretvorio u **Šesterboj** na kojem su se pojavili snažni Mađari i ne tako snažni Švicarci, međutim ipak dovoljno jaki da nas ostave na „počasnom“ mjestu sveukupnog poretka. Pa smo kući uz prigodni češki kristal ponijeli i „fenjer“. Koji će nam slabašno osvjetiliti put u nadajmo se nešto bolju hrvatsku atletsku veteransku budućnost.

Ali, kako ovo natjecanje ima i svoju drugu stranu medalje, opet smo se iskazali u zabavnom dijelu tekme – ne manje važnom, i to nam očito nešto bolje ide od ruke. O tome malo kasnije.

Dugi put u „selo moje malo“ imena Čejkovice u blizini austrijske granice ionako se otegao zahvaljujući gužvama na cesti a ponajviše zbog Čeha koji su hrlili u drugom pravcu – na „svoj“ Jadran. Slikoviti gradić u kojem se ljudi pretežno bave poljoprivredom, dijelom stočarstvom ali ponajviše vinogradarstvom toplo nas je dočeka. Tu toplinu rashladili smo odličnim vinima u templarskim podrumima koji su sagrađeni u ovom moravskom vinskom središtu, a usred vinograda sagrađen je i prekrasno uređeni stadion. Obronci vinograda spustili su se do samih tribina – pa je tako umjesto 400 metara staze bilo dovoljno mjesta samo za oval od 300 metara, a onda se je trčalo i 60 m umjesto standardne stotke. Tekma je započela svečanim otvaranjem već u 8 ujutro – a završila spektakularnim bacanjem kamena od 50 kila koji Česi tj. Moravci nazivaju „balvan“ i u kojem su nastupili i naša dva diva imenom Damir (Jakobović i Ludvig). Bacali su najdalje – ali po sistemu „ e nećeš razbojniče“ – rezultati su preračunati po „age factoru“ pa su stariji bacači odnijeli pobjedu doslovno „ispred nosa“ dvojice Požežana iz vinske „Zlatne doline“. Dobro, možda nismo najbolji – ali smo najduži. I to je nešto.

Rezultate Vam neću sad nabrajati jer ih možete sami iščitati - ali moram izdvojiti svakako Anu Mrčić kao našu jedinu pobjednicu i jedinu osobu koja je „od naših“ stala na postolje i to u troskoku.

Nadalje, Vesna Musulin je velika kandidatkinja za ovogodišnji „fair play“ trofej ! Naime, iako je u bacanju koplja ozlijedila list desne noge, odlučila je hrabro startati u štafeti 4 x 300 m kako bi Hrvatska skupila koji bod (pobijedili smo Švicarke , ali treba reći da je za njih kao zadnja trkačica nastupila atletičarka sa navršenih 84 godine). Drugi razlog za Vesnin hrabri nastup svakako su bile neutješne „gorke suze Sandre von Šarić“ na pomisao da Hrvatska u štafeti ne bi nastupila ! Pa su djevojke odradile svoj dio priče. I tako je Sandra je zahvaljujući Vesni trčala svojih 300 metara.Najviše se je tog toplog srpanjskog dana natrčala Senka Frlić Kolovrat – u svega par sati 300 m, pa 1500 m i onda još 300 metara u štafeti, sve na plus 30C, ali Senka to voli. Jer da ne voli, prihvatila bi Rokov prijedlog da umjesto 1500 m trči 60 m, a to je „glatko odbila“...Mogli ste vidjeti na Fejsu i sličnim portalima kako se je junački borila naša muška štafeta 4 x 300 m, a po rezultatima se lako može zaključiti da su svi dali svoj maksimum – pa čak i više od toga.

Hvalevrijedni domaćini su sve natjecatelje bogato nagradili ne novčanim nagradama već obiljem hrane, pića i glazbe u večernjim satima na prigodnoj seoskoj zabavi na obližnjem imanju gdje smo uživali uz zvuk cimbalu i violina. (iako bih rekao da smo nekako više skloni rocku & disco dance,ali...) .Naš slovenski prijatelj Roman ponio je sa sobom i bendžo, pa ja par „dalmatinskih uspješnica“ odrađeno u jednoj od divovskih bačava u kojima smo bili smješteni - uz skladno pjevanje slovensko – hrvatskog mješovitog zbora.Koji je uglavnom sam sebi pljeskao – ali to nije ništa novo... Fešta se je nastavila do ranih jutarnjih sati u hotelskim prostorima što nije dobro primljeno od strane nekih pospanih gostiju tog zdanja – međutim, bila je to ipak samo jedna skoro pa neprospavana noć...I ovdje su hrvatski ali atletski navijači ostavili svoj trag ! Nije bilo tako strašno...

Dogodine nas očekuje putovanje u Mađarsku (možda, jer se oni ne osjećaju spremni), u Švicarsku teško (kažu Švicarci da nemaju novaca za organizaciju takvog događanja !?), vrlo vjerojatno u slovenski Ptuj – a ako sve to propadne - putovati ćemo do Čakovca koji bi trebao biti onda zamjenski grad – domaćin !

Uz ove riječi, možete na raznim fejsovima pronaći i nekoliko tisuća slika – pa iz toga složite kolaž !

Vaš Roko

p.s. ako pitate „ a gdje je tu pivo“, ne sumnjajte da ga je bilo. Ali samo dok se nije pojavio Bero Berislav Zetić, zvan Zeko. Nakon toga je pivo jednostavno nestalo.....Česi se još uvijek pitaju „tko je popio pivo“ ???